



*Vi som älskade  
varandra  
så mycket*

—

*Syndafallet*





# — Syndafallet —

## Instruktioner

### Inledningen

Detta är inledningsakten, en berättelse som inleder scenariot. Den handlar om Syndafallet och beskriver hur tre själsars öden knöts samman till denna kamp för att övervinna olika besvärligheter med hjälp av tron på kärleken. Berättelsen är fritt berättad från originalet ur bibeln.

Denna berättelse innehåller karaktärerna:

- |                                |           |
|--------------------------------|-----------|
| • Adam - Den förste mannen     | Spelare 1 |
| • Eva - Den första kvinnan     | Spelare 2 |
| • Ormen - Tvivlaren, Frästaren | Spelare 3 |
| • Skaparen                     | Spelare 4 |

I berättelsen ingår dialog som spelarna läser och som berättande röster/ personer ur berättelsen. De övriga akterna har spelarna ödet i sin egen hand och kan göra val av hur varje akt skall sluta.

Berättelsen och övriga karaktärer läses av spelledaren.

### Scener

- Skapelsen
- Adam vaknar
- Eva vaknar
- Ormens väg till paradiset
- Syndafallet

© Copyright Per-Ola Olsson 1997.

Upphovsrätten till detta scenario tillhör Per-Ola Olsson. Ev liknelser till verkliga personer eller händelser är helt oavsiktligt. Kopiering och spridning av scenariot får endast ske med upphovsmannens tillåtelse.

Bildmaterialet i detta scenario är tecknade original gjorda av Åsa Beckman och upphovsrätten till bilderna tillhör tecknaren.



## — Skapelsen —

[Spelledaren]

I begynnelsen fanns endast tomrummet och skaparen. Skaparen levde bortom tid och rum och han hade alltid funnits liksom tomrummet. Hur länge han hade funnits visste ingen, inte ens han själv.

Skaparen var en drömmare som levde i tomrummet som ständig fylldes med hans tankar och drömmar. Varje tanke eller dröm i skaparens sinne, god som ond, blev verkligt. Skaparen drömde att tomrummet var fyllt av himlakroppar och i samma ögonblick föddes ett ändlöst universum, fyllt med oräkneliga galaxer, stjärnor, svarta hål och planeter.

Skaparen omvärderade ständigt sina tankar och drömmar för att avgöra deras öde. Han var nyfiken och undrar om allt han drömt var verkligt, om den verklighet som fanns runt honom var viktig och värd att bevara.

Skaparen var den nyfikne tvivlaren, som ständigt förundras över allt som uppstod runt honom.

**Skaparen** Är jag verkligen den som skapat allt detta ? Allt detta ?

Den vars tanke, dröm och ord blir till fantastiska lysande underverk eller fasansfulla monster. Det är en svindlande, hisnande tanke som får mig att tvivla och förundras.

Och att själva denna förundran skapar motsatser, som godhet och ondska, och det i sin tur ger upphov till följeslagare och fiender, som med fanatisk hängivenhet prisar eller bespottar mig och mitt verk.

Det är som den största förbannelse och högsta ära, att allt jag tänker, tror, tvivlar, förbannar och välsignar blir till sanning, till verklighet. Är allt jag skapat gott och skall bevaras eller är det ont och måste förgöras ?

Jag måste få visshet ... Jag måste få veta är allt detta är sant, är verkligt. Att mina drömmar är sanningen, att det är verklighet och inte en dröm, eller än värre - en dröm i en dröm.

[Spelledaren]

M ed nyfiken lust gav han sig hän att finna sanningen. Att finna det själv var dock en allt för svår uppgift även för honom. Han insåg snart att han måste sätta sitt verk på prov, för att få visshet.



Han valde en av sina världar, en liten frusen planet som han töade, så att den blev vackert blå och grön. På denna planet skapade han en ren värld, som skulle innehåll all kunskap som han samlat.

På denna planet valde han en plats där han skapade en lustgård och fyllde den med liv. Han skapade bördiga marker, rena vattendrag, berg och dalar och djur som levde i harmoni med varandra.

## — Adam vaknar —

[Spelledaren]



skaparen insåg att något saknades i lustgården. Det saknades ett väsen, ett besjälade väsen, som kunde leva i här och ge honom svaren på hans frågor.

Så han skapade mannen - Adam - som förundrad vaknade till liv i lustgården. Skaparen tänkte sig Adams sinne som skarpt och frågvist, fyllt med önskan om att få veta sanningen, att finna ödmjukhet och kärlek. Adams djupblå ögon var klara och fyllda av förundran när han vaknade till liv.

**Adam** Vad är allt detta ? Vad är jag ? Vem är jag ?  
Hur har allt detta kommit till ?  
Vad är min plats i denna härlighet ?

**Skaparen** Lugn, lugn du skall få veta allt. Du är Adam, en man, en människa.  
Du skall leva i min lustgård.

**Adam** Vad sker ? Är jag galen ? Jag hör en röst, men ser ingen som talar till mig ? Vem är du som talar till mig, mig - Adam ?

**Skaparen** Jag är din skapare. Den som har skapat allt omkring dig och givit dig liv.

**Adam** Varför har du skapat mig ?

**Skaparen** Din uppgift är att leva och älska i harmoni med världen. Adam, du skall få gåvor och insikter om världen och dess hemligheter. Här i denna lustgård får du skydd och trygghet kan leva i harmoni och kärlek med allt runt dig. Ingen varelse skall få skada en annan här i min lustgård. När tiden så är mogen skall du hjälpa mig att finna sanningen.





**Adam** O' skapare, sanningen ? Sanningen om vad ?

**Skaparen** Tids nog får du veta allt. Lev, utforska och lär av världen i kring dig. I lustgårdens mitt har jag placerat ett speciellt träd, ett kunskapens träd. Det innehåller allt du någonsin behöver veta. Ur rötterna på detta träd kommer kunskapen att flöda ut i lustgården och berika dig och allt omkring dig.

Du får dock inte skada trädet eller äta dess frukter. Att skada trädet är att skada dig själv och att äta dess frukt är att få insikter som du ännu inte är mogen för. Lev väl Adam. Jag kommer att vaka över dig.

**D**et gick en tid och Adam levde lycklig i lustgården. Han strövade i skogen och på ängarna. Han åt av frukter och bär i lustgården och drack friskt källvatten. Han simmade i sjön och vilade i solens sken. Efter en tid upptäckte Adam att djuren som levde i lustgården bildade par och Adam kände sig ensam.

Skaparen såg att Adam verkade nedstämd och talade till honom.

**Skaparen** Adam, människa i lustgården. Varför är du så bedrövad ?  
Vad tynger dig så ?

**Adam** Jag lever i denna härlighet och ser allt vackert som du har skapat. Jag ser hur harmoni fyller djurens sinnen och hur lugn och kärlek leder dem i sina liv.

De lever tillsammans två och två, delar varandras lycka. Jag är dock bara en och ingen annan lik mig står att finna. Ingen som jag kan leva i par med och dela min glädje över allt som givits mig.

**Skaparen** Du är ensam, likt mig själv, trots allt det fina runt dig. Jag skall stilla din själ och uppfylla din önskan. Sov Adam och när du vaknar skall du finna någon som du kan dela din glädje med.



## — Eva vaknar —

**[Spelledaren]**



dam somnade under ett träd och vaknade när morgon solen gått upp på himlen. Bredvid honom låg en vacker främmande varelse. En varelse som är lik honom, men ändå inte. Förskräckt ryckte Adam till och reste sig.

Denna varelse var vacker och har ett långt rött hårsvall och kroppens former väckte förundran och förtjusning hos Adam. Varelsen öppnade sina ögon och tittade på Adam.

**Eva** God morgon, Adam.

**Adam** Vem ? Vad är du ?

**Eva** Jag är Eva, en människa, en kvinna. Jag är en del av dig. Skaparen gjorde mig av ett av dina revben. Se ! Du har ett litet ärr här.

**[Spelledaren]**

Eva pekade mot Adams kropp och rörde med en försiktig smekning över ärrret. Adam ryckte till och kände en rysning av förvirring över skaparens gåva och att bli berörd på detta sätt. Beröring kändes främmande, men även spännande och behaglig.

Han närmade sig försiktigt Eva och smekte hennes kind, med baksidan av sin hand. Evas kind var len och mjuk, och hon besvarade hans smekning med ett leende.

**Skaparen** Så du har vaknat nu. Är du föfnöjd med vad du ser ?

**Adam & Eva** [Samtidigt] Oh ja Skapare hon/han är så vacker ...

**Skaparen** Två sinnen, en tanke. Eva är skapad av dig och därför en del av dig Adam, liksom du är en del av henne. Tag väl vara på varandra, älska varandra och lev i förtrolighet och ärlighet.

Lev och njut av lustgårdens gåvor, men kom ihåg rör inte Kunskapens träd, ty för dess frukter är ni ännu inte mogna. När tiden är inne skall ni få äta dess frukter.





**Adam & Eva** [Samtidigt] Oh ja Skapare vi lovar att älska varandra och leva i förtrolighet och ärlighet i lustgården.

**Skaparen** Nå väl, när tiden är inne kommer jag åter, men behöver ni mig så finns jag alltid här, bara kalla på mig och jag skall komma.

## — Ormens väg till paradiset —

[Spelledaren]

**S**kaparen lämnade de två att leva tillsammans. En kort tid höll han ett vakande öga och kände en viss oro.  
Hade han gjort rätt? Skulle livet i lustgården ge svaren?  
Fanns det en bättre väg till sanningen?

Skaparen fylldes av tvivel och misstro, som ringlade sig runt likt en orm i hans sinne. Denna orm fann en väg ur skaparens sinne och slingrade sig i riktning mot lustgården.

Skaparen lämnade lustgården ren från tvivel för att finna ny styrka och orka söka efter sanningen. Han rörde sig bort från lustgården och lade sig att vila.

Ormen var en svartskimrande slank varelse som smidigt rörde sig i riktning mot lustgården. Den tittade nyfiket i kring sig med sina olikfärgade ögon - ett grönt och ett brunt öga.

Den stannade till när den fann ett andeväsen som satt i tomrummet, en bit utanför lustgården. Dess form var som en bevingade manskropp, men kroppen skimrande som om den var fylld med solens strålar och bländade ormen. Fascinerad av vad han såg ringlade sig ormen runt anden.

**Ormen** Vad är du, som lyser som en sol och stinger mina ögon?

**Gabriel** Jag är Gabriel, sanningens ljus och det godas beskyddare. Jag finns här och för att vaka över lustgården och att bevara allt som den gode skaparen har skapat.

Allt som skaparen har gjort som är gott och måste bevaras. Endast det goda skall få överleva. Allt ont måste fördrivas.





**Gabriel** Skaparen har hindrat mig att gå in i lustgården och sprida ljuset. Godheten måste dock bevaras och du kan säkert föra mitt ord vidare, om du skulle lyckas komma in i lustgården.

**Ormen** Jo .... Det kan jag sssäkert ...

**[Spelledaren]**



Ormen slingrade snabbt vidare, fortfarande halvt förblindad av Gabriel. Hans tvivlande natur undrade mycket över Gabriels ord. Efter en stund började hans ögon att vänja sig vid mörkret i tomrummet och bara en liten bit bort såg han en av skogsdungarna i lustgårdens utkant.

Plötsligt märkte ormen att skogen skymdes av något. En svart siluett stod i utkanten till skogsbrynet och tittade på honom med sina glödande röda ögon. Ormen stannade förskräckt och frågade försynt:

**Ormen** Vem är du, som är svartare än natten och skymmer min sikt och blockerar min väg?

**Lucifer** Jag är Lucifer, den mörka sanningen och den som ser genom lögnen. Jag finns här för att förgöra allt ont som skaparen har skapat. En värld där alla lever i fångenskap och ingen får vara sig själv. Där harmonin är ett straff som hindrar djuren och människorna att leva enligt sin natur.

Jag är här för att föra sanningen om rätten att vara sig själv, till de som är fångar i lustgården. Skaparen har slagit en ring runt sitt onskfulla näste och jag kan inte komma in och sprida sanningen, men om du som finner en väg in skall föra mitt ord med dig.

**Ormen** Vissst .. kan jag det

## — Syndafallet —

**[Spelledaren]**



Ormen satte fart och kilade snabbt mellan benen på Lucifer in i skogsbrynet. Han var kall av skräck och än mer tveksam om vad som är sant. Är lustgården en god eller ond plats? Lever djuren och människorna i ett harmoniskt paradiset eller är de fångar i en värld av hämningar?





**[Spelledaren]**



Ormen utforskade lustgården och fann att djuren och människor levde tillsammans i par. Han fann att de levde i fred och inget djur eller människa skadade ett annat. Denna värld var oändligt vacker och fyllde alla deras behov, så ingen av dem frågade sig någonsin vad som fanns bortom lustgårdens gränser.

Ormen slingrade sig runt i lustgården och mötte en dag Eva som strövade på en äng och tittade på ängens blommor. Adam sov lugnt vid ett träd vid ängens ände.

Eva strövade i det knähöga gräset och nynnade på en melodi. Hela tiden uppfylldes hon av nyfikenhetens glädje, då hon hittade nya blommor som hon aldrig sett tidigare. Ormen ringlade sig en bit bort och tittade på henne genom gräset.

**Eva** Oh så mycket vackert på denna äng, vart jag vänder mig en ny vacker blomma jag aldrig sett förut.

**Ormen** Vem är då du min sköna som strövar på ängen och njuter dess fröjder?

**Eva** Vad någon talar till mig ? Oh skapare är du här och fyller denna äng med sådan prakt.

**Ormen** Nej, min sköna jag är inte skaparen. Jag är en vän, din vän. Vem är du min sköna ?

**Eva** Jag är Eva av Adam, en människa, en kvinna. Vad vill du mig ?

**Ormen** Bara att få prata lite Eva av Adam. Eva av Adam ... Är du endast en del av Adam ? Är du inte en egen varelse ?

**Eva** Jag är en del av Adam, såsom han är en del av mig.

**Ormen** .. och tillsammans är ni med djuren en del av lustgården. Men är inte var och en, sin egen, med rätt att önska och något för sin egen del.

**Eva** För sin egen del ? Hur menar du ?

**Ormen** Är inte du en kvinna och Adam en man. Gjorda för varandra, men ändå olika, med rätten till att vara olika och tänka olika.

**Eva** Den tanken har aldrig slagit mig ...



**[Spelledaren]** Ormen tänkte på vad Lucifer sagt om att varelserna i lustgården var fångar. Att de är förhindrade att leva enligt sin natur. Han ville veta mer, men samtalet avbröts av att Adam vaknade och undrade var hans Eva fanns.


**Adam** Oh Eva, var är du ? Jag hör röster som talar.

**Ormen** [Viskande] Säg inget om vårt samtal. Jag är din vän Eva, inte Adams. Vi får tala mer en annan gång.

**Eva** Oh, det är bara jag som sjunger för mig själv. Kom Adam, kom och se ängens blommor.

**[Spelledaren]** Eva visade Adam ängens prakt och funderade i sitt sinne över orden från hennes vän.

**Eva** Är jag inte en egen varelse ? Är jag bara en del av Adam ?

**[Spelledaren]**  et gick en tid och de två levde som tidigare lyckligt tillsammans. Eva verkade dock mer självständig och gjorde ibland promenader och utflykter på egen hand. Adam lät sin Eva ströva, trygg i vetskapen att de två är en del av varandra och att de levde i förtrolighet och ärlighet, såsom skaparen sagt.

Orden från Evas vän på ängen malde i hennes huvud och hon kände sig osäker.

**Eva** Är jag bara Adams andra halva och ingen i mig själv ? Är detta en gåva eller ett straff ?

**[Spelledaren]** En dag strövade Adam och Eva i närheten av kunskapens träd - det förbjudna trädet. Ormen ringlade på avstånd och lyssnade till deras samtal.

**Adam** Se Eva, kunskapens träd i all sin prakt. Visst är det vackert ? Tänk att ur detta träd flödar all kunskap som vi skall bli givna.

**Eva** Jag önskar tiden närmade sig då vi skulle få del av kunskapens träd.


**Adam** Skaparen är vis och kommer att ge oss kunskapen när vi är mogna.





**Eva** När blir vi då mogna ? Är vi mer mogna nu än vi var igår eller blir imorgon ?

**Adam** Det vet endast skaparen och vi kommer säkert att inse när tiden är inne. Kom låt oss vila under trädet. Jag är trött efter den långa promenaden. Låt oss vila.

**[Spelledaren]**  e två lade sig att sova nedan trädet och somnade i varandras armar. Ormen slingrade sig mot trädet och upp för dess stam. När han ringlade upp runt stammen kände han hur trädet pulserade och var fyllt av kraft.

Ormen funderade över trädet och dess frukter.

**Ormen** Är kunskapens träd gott eller ont ? Är livet i lustgården god eller ont ? Är skaparen ond eller god ?

**[Spelledaren]** Han tänkte på Gabriels ord om att allt som är gott måste bevaras ...

**Ormen** Om livet i lustgården är gott som Gabriel säger, så måste det ju vara rätt att få del kunskapen och fullständigt inse dess godhet.

**[Spelledaren]** Han tänkte på Lucifers ord om att allt är ont måste förgöras ...

**Ormen** Om livet i lustgården är ont som Lucifer säger, så måste det ju vara rätt att få del av kunskapen och se ondskan och kunna bryta fångenskapen.

**[Spelledaren]** Han måste få veta ...  
Adam och Eva har rätten att få veta ...  
De måste äta av trädets frukt, så att de bli upplysta om världens innebörd.

Eva vaknade före Adam och lät honom sova vidare. Hon satte sig upp och lyssnade till fågelsången.

**Ormen** Så du har vaknat nu.

**Eva** Är det du, min vän från ängen ?

**Ormen** Den samme ... Så här sover ni under kunskapens träd, vilande tryggt i varandras famn, utan att inse att trädets frukt är er räddning och välsignelse.



**Eva** Vad menar du ? Kunskapens träd är förbjudet och vi skall få dess gåvor när tiden är inne. Det är ju skaparens egna ord.

**Ormen** Samme skapare som sagt att du bara är en del av Adam och han av dig. Du har ju nu upptäckt att det är inte helt sant eller hur ?

**Eva** Jag har upptäckt att jag är mig själv och har frihet att röra mig som jag vill. Jag älskar dock Adam för han vill mig väl och håller av mig.

**Ormen** Då kanske du även kan förstå att skaparen ord om kunskapens träd inte heller är hela sanningen. Kunskapens träd innehåller allt vetande och endast genom att äta dess frukt får man del av trädet.

**Eva** Men, vi får inte äta av frukten.

**Ormen** Ni får inte äta av frukten för att kunskapen ger er insikter. Om er själva och om livet i lustgården. Den som äter frukten får veta sanningen ...

**Eva** Skaparen sa till Adam att hans liv var ämnat att hjälpa skaparen att finna sanningen ...

**Ormen** .. så genom att äta frukten kommer han och du få del av sanningen och kan hjälpa skaparen. Här tag denna frukt som hänger framför dig. Ge den åt Adam och ät den själv.

**[Spelledaren]** Eva tog ned en frukt ur trädet och tittade länge på den. Hon väckte försiktigt Adam och sade:

**Eva** Här min älskade smaka, smaka den gudomliga gåvan

**[Spelledaren]**



dam, som ännu inte vaknat riktigt, tog sömnigt frukten och bet i den. Smaken är ljuv och saftig. Han mun fylls av en syrlig sötma och värme spred sig i hela hans kropp. Eva bet i frukten och kände samma ljuvliga smaker som Adam och lyftes av en känsla av glädje och frihet. Ormen satt ringlad runt en av trädets grenar och studerade hypnotiserat på de båda.

Den ljuva smaken övergick sakta i en syrlighet och sedan till en surhet och beska. De spottade båda ut sina tuggor och kände våldsam smärta genomborra deras kroppar. De vred sig under trädet och skrek av smärta.



**[Spelledaren]**



ika plötsligt som smärtan kom försvann den och Eva och Adam satte sig upp. De befann sig inte lustgården längre. Det satt i mitten av en svart cirkel omgiven av en ring av eld.

Trots elden runt dem frös de och kände hur hungern rev i deras magar. De kurar ihop sig i cirkeln mitt och tittade förvirrat runt sig. Strax framför dem låg ormen och ringlade förvirrat för att hitta en väg ut ur ringen av eld.

Plötsligt bröts ringen av eld framför dem och en mörk gestalt klev in i cirkeln. Han spände sina glödande röda ögon i dem och sade.

**Lucifer**

Ni har brutit skaparens önskan. Ni och den värld ni lever i är dömd. Jag Lucifer kräver rätten att få straffa dem och förgöra världen.

**[Spelledaren]**

Ring av eld bröts för andra gången, denna gång bakom dem, och in flög en bevingad lysande varelse.

**Gabriel**

Allt skaparen gjort är av godo, så även dessa människor. De har förletts av dina idéer Lucifer och brutit sitt löfte, men de kan göra gott igen och förlåtas. Jag Gabriel kräver rätten att de skall få leva och visa att de och världen är goda och värd att bevara och skydda.

**[Spelledaren]**

Adam och Eva satt skräckslagna och såg på de två figurerna. Ängeln och demonen cirklade rörde sig runt i cirkeln beredda till strid. Så bröts cirkeln på nytt och ett ansikte av eld framträdde ur eldringen. Det brinnande ansiktet tittade strängt på alla i cirkeln och sade:

**Skaparen**

Ni båda har ingen rätt att kräva något. Det är jag som skapar och jag som dömer skapelsen. Ni är blott en del av den liksom Adam och Eva.

**Adam och Eva !**

Ni har syndat och brutit mot mina regler och därför måste ni bestraffas, men ni har varit förledda av dem som endast ser godhet eller ondska i mitt verk. Ert straff blir att ni måste lämna lustgården. Ni får gå ut i världen och lära er att bruka jorden, bygga hus och finna föda. Ni och era söner och döttrar skall befolka världen för att människorna skall lära sig att förstå kärlekens kraft. Ni skall leva mänskliga liv, födas och dö om och om tills domens dag.





**Skaparen    Orm !**

Du kräldjur av tvivel som förvridit huvudet på Adam och Eva. Du döms att åtfölja dem och leva som människa. Du kommer ständigt ifrågasätta deras handlingar för att påminna er om den synd ni begått tillsammans.

**Gabriel och Lucifer !**

Jag ger er lika chans att påverka världen och människorna. Ni skall kunna tala till dem och ge dem era råd, men ni har inte makten att förhindra deras val. Människorna skall fritt kunna göra egna val. Människornas möjlighet att älska och göra kloka val skall avgöra världens öde.

På domens dag skall alla människornas liv och handlingar bedömas och domen skall falla över dem och världen. Då och först då kan Gabriel eller Lucifer kräva rätten att få sin vilja uppfylld.

